

man ikke skulde mene at have Naad til de Udgifter, som erkjendes at være nødvendige eller hensigtsmæssige for Universitetet; men vi, som ere noget ældre, som have levet i en Tid, da vor finansielle Tilstand ikke var saa glimrende — jeg tænker navnlig paa Tiden nærmest efter 1864 —, for os vil det sikkerlig staa som Noget, der vil tjene til at berolige os for Fremtiden med Hensyn til Universitetets Stilling, navnlig overfor saadanne ekstraordinære Foretagender, om der var en Kapitalformue tilstede, hvoraf der kunde tages. Naar jeg tænker tilbage f. Ex. paa saadanne særlige Foretagender som Anlæget af den botaniske Have, holder jeg mig overbevist om, at det i den Tid, da dette Forslag kom frem, havde mødt ganske anderledes Banskkeligheder og en ganske anderledes Modstand fra dette Sings Side, end det mødte, hvis det ikke havde fult sig saaledes, at Udgifterne dertil kunde afholdes af Kommunitetets og, som man senere gjorde det, af Universitetets Kapitalformue. Altsaa, jeg staa endnu ganske paa samme Standpunkt som tidligere. Men naar jeg desuagtet har troet at burde gaa ind paa det Forslag, der fremkom fra ærede tidligere Modstanderes Side her i Salen; er jeg ogsaa gaaet ud fra, at dette Forslag ikke var ganske betydningsløst. Jeg har antaget, at der deri, at man ved Siden af det, man hidtil havde indskrænket Anmærkningen paa Finantsloven til, tillige opførte en udtrykkelig Anvisning paa at søge Dækning tilveiebragt ved Laan, dog fornuftigvis maatte ligge en Anerkjendelse af og en Betydning til, at den hele Sag betragtedes som noget Foreløbigt. Det forekommer mig ikke, at der var nogen rigtig god Mening i at give en Anvisning paa at dække ved Laan, naar det var Meningen, at Tilstanden skulde fortsættes ganske paa samme Maade som hidindtil, naar man gik ud fra, at man skulde fortsætte med, at Universitetet forbrugte sin Kapitalformue. Det forekommer mig, at der herved dog er kommet en Anerkjendelse ogsaa i Texten af Finantsloven af, at der i den hele Ordning er noget Provisorisk — noget Interimistisk er det maaske bedre at sige; jeg frygter for, at det ellers skulde blive misforstaaet. Jeg tror, at man ialtsald maatte sige, at der, efter at man har optaget disse Ord, er blevet sat et Punktum for Paaberaabelsen af Aktierne af 1875 som den bindende Afgjørelse af Spørgsmaalet om, hvorvidt Universitetet vedblivende skal forbruge sin Kapitalformue. Heri er jeg ogsaa bleven bestyrket — ganske vist ikke ved den ærede Ordførers Foredrag idag, da han paa dette Punkt som paa alle andre Punkter, forekommer det mig, gik ud paa at gjøre det saa vanskeligt som muligt for os at holde den Stilling, som vi ere gaaede ind paa at indtage, Noget, som imidlertid ikke skal have Indflydelse paa min Stilling —, men jeg har i det Hele af de Lankeudvejlinger, der i denne Tid have fundet Sted, faaet det Indtryk, at der i Birkeligheden

ikke er nogen saadan absolut Utilbøielighed til at ordne Universitetets Forhold, som man ganske vist kunde have Grund til at tro, naar man henseer til, at et Lovforslag derom har foreligget nu i 3 Aar, uden at det er lykkedes at faae afgiven nogenformelt Betænkning derover. Jeg er kommen til den Opfattelse, at der ikke er nogen saadan Utilbøielighed dertil, og jeg er ogsaa kommen til den Opfattelse, at Anskuelserne om, hvorledes denne Ordning skal være, dog ikke ligge hinanden saa fjært, som man skulde tro. Jeg har faaet den Opfattelse, at man dog i Birkeligheden nok vil kunne enes om Noget, hvorved man lader Universitetets Kapitalformue ialtsald ubørt af Akt. hvad der kræves til dets ordinære Udgifter, skjøndt jeg ganske vist i den Henseende ikke har noget Tilfagn eller Løfte, som vi da ogsaa overhovedet, hvad jeg senere skal fremhæve, ikke have indladt os paa nogetformelt Kompromis eller Sligt. Jeg finder en Bestyrkelse for denne min Opfattelse ogsaa i de Udtalelser i Betænkningen, som det ærede Flerktal jo i det Hele har tiltraadt, som jo ikke blot skriver sig fra os, men skriver sig ogsaa fra de ærede øvrige Medlemmer i Fællesudvalget, Udtalelser, som jo gaa ud paa en Erkjendelse af Ønskeligheden af, at Universitetets økonomiske Forhold ordnes ved Lov, hvilket dog ialtsald er Noget, og en Forventning om, at det i en nær Fremtid vil kunne lykkes, Noget, som, om det end maaske maa anses for at være temmelig smaalt; hvilket jeg vil give Mange Ret i, dog, forekommer mig, betyder saameget, at man ikke længere vil lade Loven ligge i Udvalg, uden at foretage Nogetformelt med den; thi i dette Tilfælde vilde jo vistnok ikke Tale og Handlinger komme til at staa i den bedste Overensstemmelse med hinanden. Jeg har derfor under disse Omstændigheder ment at burde slutte mig til det Forslag, som fremkom fra ærede Modstandere. Under alle Omstændigheder, selv om man nu vil, saaledes som den ærede Ordfører saa at sige betogte det enhverformelt Betydning, vil fremstille det, som om det blot var, [at de Herrer gjorde sig selv en Fornøjelse af at hindre, at Debitorerne bleve opsagte, vil jeg dog sige: Lad saa være; det er ikke disse Løfter, jeg stoler paa, men jeg har ganske vist ment, at saaledes som Sagen var kommen til at staa, var det Maal, som der her var Tale om at naae, for lille til derfor at sette saa store Interesser paa Spil, som der her vilde komme til at staa paa Spil, for lille til at styrte Landet ind i et Raas, som Ingen kunde se Udgangen paa. Dette er min Hjertens Mening, det er derpaa jeg staa. Det er vist mange af de Herrer befsjendt, at der allerede issor i Udvalget var Tale om at tage som en ikke uacceptabel Løsning, at Anmærkningen paa Finantsloven ændredes derved, at der kom til at staa, at Underfundet kunde dækkes ved Laan. Under de mange Udvejsningsfaser, denne Sag gennemgik, var der først